

SLADKÝ ŽIVOT

Kali Anthonyová
Odolají
touze?

KALI ANTHONYOVÁ

ODOLAJÍ TOUZE?

PŘEKLAD

MARIE HAJDOVÁ

Milá čtenářko,

mnohokrát jsem uvažoval o tom, co dělají lidé bez lásky na temném severu...

Nesmysl, že? Proč by zrovna na severu lidé neměli znát lásku? Abych to vysvětlil: dělal jsem si čárky za každý příběh, který se odehrává na teplém jihu (Řecko, Španělsko, Itálie...), na levou stranu papíru a za ty, které mě zavedly na chladný sever, na pravou stranu. Nalevo to brzy připomínalo les, napravo poušť... Já vím klišé s prohřátými mezemi, to příliš s promrzlou tundrou nekoresponduje, ale přece...

Jsem rád, že se to v posledních dvou měsících docela změnilo. Minulý měsíc jsem se s Joss Woodovou (Dohodneme se spolu?) podíval na Island, tento měsíc mě Michelle Smartová (Žhavá noc plná ledu) zavedla přímo do ledového hotelu ve Švédsku a Heidi Riceová (Sami pod polární září) do promrzlého finského Laponska.

A ukázalo se, že sníh a mráz lásce a romantice vůbec nepřekáží!

Takže sice nevím, jaké bude počasí v listopadu (vzhledem k výrobním lhůtám to samozřejmě píšu dříve), ale je to sice měsíc, který už může být plný plískanic, ne-li prvního sněhu, nenechte si ovšem počasím brát chuť do života! A do lásky!

S láskou

Váš Harlequin

Kali Anthonyová

ODOLAJÍ TOUZE?

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Crowned for the King's Secret

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Marie Hajdová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Kali Anthony
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živíci či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2204-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2205-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2206-1 (PDF)

PROLOG

Jednu noc. Víc Sandro nechtěl.

Jen na jeden večer chtěl být obyčejný muž, ne Jeho Veličenstvo Alessandro Nicolai Baldoni, vládce Santa Fioriny, toho času v exilu. Svou zemi neviděl od té noci před pětadvaceti lety, kdy jeho strýc zorganizoval mocenský převrat. Tehdy jeho život, tak jak ho do té doby znal, skončil. Vyrvali ho z náručí jeho rodičů, přestože mu bylo teprve devět let. „Buď hodný, Sandro...“ bylo to poslední, co od rodičů slyšel, a prosba „Ochraňte ho“ patřila jeho kmotrům a dalším bezejmenným ochráncům.

A od té doby opravdu hodný byl a pro své nepřátele nepředstavoval žádné významné nebezpečí. Neustále se snažil žít podle odkazu svých rodičů a tak, aby dostal roli, kterou měl sehrát v budoucnosti své země.

Dnešní večer měl patřit jen jemu.

Sandro se pohodlně opřel do sametem potaženého křesla a elegantní místností soukromého klubu se rozléhalo cinkání sklenic a tichá, uklidňující hudba. Za okny byl pochmurný podzimní večer a nic nenasvědčovalo tomu, co se odehrává tady, za zdmi georgiánského v klidné ulici v Londýně. Dovnitř mohli vstoupit jen lidé, kteří byli dostatečně prověřeni. Peníze nebyli tím hlavním, co tu otevíralo dveře. Úkryt tu našli i chudáci, kteří však měli moc a vliv a hledali bezpečné útočiště.

Dobře věděl, co to znamená být chudý, nemít majetek ani vliv.

Avšak dnes večer nehodlal přemýšlet o své vlasti, která mu po tolika letech strávených v Anglii připadala vzdálená a neznámá. Koncem týdne se mělo všechno změnit. Představa, co ho čeká, byla téměř nesnesitelná. Jednání o sesazení jeho bratrance z trůnu, na který neměl žádné právo, byla u konce. Sandro se měl vrátit jako právoplatný panovník své vlasti, které se tak zákeřně zmocnil jeho strýc.

Alessandro usrkl červeného vína z elegantní křišťálové sklenice. Chutnalo trochu nakysle. Jeho návrat nebude triumfální. O svobodu jeho země a o jeho návrat bojovali jiní, zatímco on se skrýval v cizí zemi. Nikdy se nepostavil do čela armády ani nevedl povstání proti svým ničemným příbuzným, navíc nevlastním. Sandro možná vedl diplomatická jednání, ale to jiní riskovali své životy. Když si uvědomil, jak byl zbabělý, zůstala mu na jazyku hořká pachuť.

Už dost. Na tyhle pochmurné myšlenky tu není místo.

Chtěl zažít vzrušení. Riskovat, že bude odmítnut. Léta se vídal jen se ženami, které chápaly, že jim nemůže nabídnout víc než své tělo, a ochotně mu nabídly to své. Dnes večer však toužil po flirtování, aniž by předem věděl, jak to dopadne. Proto si na dnešní večer zamluvil pokoj tady. Do nočního stolku schoval několik kondomů, v kbelíku nechal chladit šampaňské. Celý se chvěl vzrušením.

Zvedl skleničku a chtěl se napít. Jenže sklenice byla prázdná. Co na tom. Dnes večer si klidně může dát další. Dnes večer si nehodlal nic odpírat, ani se kontrolovat. Dnes večer chtěl žít. Nechat se omámit sametově hebkou kůží ženy, jejím parfémem a těžkými vzdechy.

Jedna noc. Úžasná. Anonymní.

Dnes večer bylo v klubu několik žen. Všechny byly krásné, a zřejmě i nezadané. Přejížděl po nich pohledem, jejich dokonalých křivkách, rudých rtech

a štíhlých nohách. Pak spatřil u baru osamělou postavu. Seděla na vysoké barové stoličce, černá sukně se jí vyhrnula vysoko na stehna, až odhalila krajkový lem punčoch. Rozbušilo se mu srdce.

Žena se lehce nadzvedla a stáhla si sukni o něco níž. Sandro si téměř zklamaně povzdechl, když si žena přejela štíhlou dlaní po jemné látce a krajkový lem zmizel. Do tváře jí neviděl, jen zlaté vlasy spadající ji na záda. Na sobě měla bílou, vypasovanou halenku zdobenou drobnými černými puntíky. Fascinovaně ji pozoroval, jak si pohrává se skleničkou, zvedá ji k ústům a pozvolna upíjí.

Prázdná sklenice mu poskytla dokonalou záminku. Zvedl se a vykročil k ní. Dnes možná prožije noc svého života, nebo ho prostě možná slušně odmítne. To se mu nikdy nestalo, a dnes večer přece chtěl objevovat nepoznané. Postavil se vedle ní a ucítil jemný závan vanilky. Voněla jako delikátní dezert a on zoufale zatoužil ho ochutnat.

Alessandro k ní zaletěl pohledem. Skoro si chtěl uvolnit kravatu, ale dnes večer si ji nevzal. Chtěl být obyčejný muž, a tak se pokusil o neformální styl, jak jen mu na míru šitá košile a kalhoty značky Savile Row dovoľovaly. Žena skrývala tvář za vodopádem vlasů. Ještě pořád si ho nevšimla. Rozhodl se, že ji osloví jako první a uvidí, jak se to vyvine.

„Vypadá to, že nemáte co pít.“

Na okamžik se zdálo, že ho ignoruje. Pak se k němu otočila a zvedla obočí. Zlaté vlasy jí spadaly na ramena v nezbedných kudrnách, které zatoužil odhrnout jí z tváře. Nebyla klasicky krásná, ale rozhodně přitahovala pozornost. Její tváři dominoval ostrý nos, ale lehce zvednutá špička mu dodávala na roztomilosti. Upřela na něj oči, krásné šedo zelené oči připomínající starobylý kámen. Byly hluboké, jako by toho viděly až příliš mnoho. Zračil se v nich smutek. Sevřelo se mu srdce, ale hned ten pocit zahnal.

„Nerada bych vypadala jako sušená švestka,“ řekla s dokonalou aristokratickou výslovností, ovšem hlas měla prosycený kouřem a whiskey. Ten hlas vyprávěl o vášnivých nocích a on zatoužil, aby mu tenhle hlas šeptal do ucha. Všechno v něm se svíralo touhou. Vytáhla ze své sklenice párátko a šfouchala s ním do svítku citronové kůry. Potom sklenici zvedla k perleťově růžovým rtům a jedním douškem ji dopila.

Teď přišla chvíle na to, aby se představil. Měl by použít své krycí jméno, na kterém se dohodl s ochrankou, sedící vpovzdálí. Jenže dnes nechtěl lhát. Toužil, aby jí ze rtů splynulo jeho pravé jméno. Alespoň jednou, než tahle noc skončí. Nebo aby ho hlasitě křičela.

„Alessandro Baldoni.“ Podal jí ruku.

Vždyť na tom nezáleží. Za pár dní bude pryč. Navíc byl v Anglii už tak dlouho, že o něj všichni ztratili zájem. Pro bulvár nebyl zajímavý, ne tak jako jeho bratranec, který pokračoval v tom, co jeho otec začal, a svými skandály přivedl Santa Fiorinu na mizinu.

Sandro zaťal zuby. O tom, jak obnoví svou zemi, bude přemýšlet později. Ne dnes večer.

Žena sevřela jeho dlaň ve své, chladné a štíhlé. Při tom doteku mu tělem projelo zajiskření.

„To je ale jméno,“ utrousila lehce překvapeně.

Sklouzl pohledem k jejím rtům. Ach bože, co všechno by těmihle pevnými plnými rty svedla. Tyhle divoké představy byly jako z říše snů. Zlehka si odkašlal.

„Můžete mi říkat Sandro.“ Od dětství mu tak nikdo neříkal. Jeho poradci a služebnictvo ho oslovovali Vaše Veličenstvo nebo Sire. Poslední, kdo mu říkal Sandro, byli jeho rodiče. Z nějakého důvodu teď potřeboval, aby mu tak říkala i ona. Jménem obyčejného muže. Ne královským.

Tajemně se usmála koutkem rtů. Lehce mu stiskla prsty a potom vymanila dlaň z jeho sevření. Už teď mu chyběly. „Takže Sandro.“ Vyslovila jeho jméno pomalu, jako by ho ochutnávala. Podle toho, jak se jí

v chladném pohledu zablýsklo, poznal, že není nijak zklamaná.

„Já jsem Victoria...“ Na okamžik zaváhala, jako by si zkoušela nové jméno, a pak dodala, „... Astillová.“

Po zádech mu přeběhl mráz. Jako varování. Naučil se podobným pocitům naslouchat. Mohly rozhodovat o životě a smrti. Od dětství sice o jeho život nikdo neusiloval, avšak během té doby, co strávil v exilu, byl nucen tolerovat spoustu věcí, ale přetvářka mezi ně nepatřila.

„Určitě?“ prohodil naoko rozpustile.

Musel zjistit, co se tu odehrává. Neuniklo mu, že si mne prázdné místo na levém prsteníčku, kde se obvykle nosívá snubní prsten, jako by jí tam něco scházelo.

„Vdaná?“ zeptal se.

Oba byli dospělí. Mohla si dělat, co chtěla. A sem, do tohoto klubu, chodili lidé, aby unikli různým věcem. Nechtěl se však zaplést do nevěry. Bohužel moc dobře věděl, k čemu to může vést. Hříchy jeho dědečka uvrhly Santa Fiorinu na čtvrtstoletí do temnoty. Strýc, který se narodil jako nemanželský, se nikdy neshodil se svou pozicí v rodině, která mu připadala podřadná. A jeho ambiciózní manželka ho v tom jenom podporovala. Povzbuzovala ho, aby si vzal, co chtěl, i násilím. Tahle historie se Sandrovi vepsala do duše, spolu s krví jeho rodičů, tu noc, kdy je navždy ztratil.

Něco takového by nikdy nikomu neprovedl, i kdyby následky nebyly tak ničivé. Victoria, tedy pokud se tak jmenovala, se k němu otočila. V jejích očích znovu spatřil ten smutný, vzdálený pohled. Skrývalo se v něm tolik pravdy, na kterou nebyl připraven. Zavrtěla hlavou.

„Už ne.“

Sandro s úlevou vydechl. Sám netušil, jak strašně moc toužil po tom, aby mu odpověděla právě takhle. Pohrávala si s tmavým knoflíkem blůzy. Pod tenkou látkou se rýsoval obrys krajkové podprsenky. To všechno bylo náznakem pokušení, které v sobě skrývala. Už

se nemohl dočkat, až ji pomalu vysvlékne, pokud mu to dovolí.

Naklonil svoji skleničku. „Dáte si ještě?“ Barman je sledoval a dával jim čas se rozhodnout. Teď se k nim s profesionálním úsměvem přidal.

„Ještě jednou to samé, pane?“

Sandro přikývl. Červené francouzské víno bylo výjimečné a pít ho teď, když mu na tom vlastně nezáleželo, mu připadalo jako plýtvání. Na druhou stranu pochyboval, že žena vedle něj by pila sama. Naklonil se k ní. Nepodívala se na barmana, ale na Sandra. Její pohled se mu zabořil přímo do srdce.

„Vodka martini, s citronem. A ať je to silné.“

Sandro cítil, jak se mu krev z mozku valí do úplně jiných partií. Chtěl ji popadnout a odvést odtud někam, kde by spolu mohli strávit celou noc. Dokázal však být nekonečně trpělivý.

Z vlastní zkušenosti věděl, že čekání může přinést mnohem sladší ovoce. Tohle byla stará známá hra a on nechtěl, aby tahle noc skončila moc brzy.

Nemohl si pomoci, aby se potměšile neusmál.

„Jak silné to máte ráda?“

Vylovila ze skleničky párátko, strčila ho mezi rty a zamyšleně si s ním pohrávala. Počítal vteřiny, a srdce mu prudce bušilo. Potom párátko vytáhla a položila ho na ubrousek na barovém pultu.

„Sedm z deseti.“

Ta slova jím projela jako nůž, a zanechávala za sebou horkou stopu vzrušení.

„Mám tu zamluvený pokoj,“ řekl chraplavým hlasem, který jemu samotnému přišel cizí. Barman se vzdálil, aby připravil jejich nápoje, přestože Sandro vlastně pít nechtěl a byl si jistý, že ani Victoria.

„A co v tom vašem pokoji je?“

Naklonil se k ní blíž. Znovu ucítil její sladkou vůni. Otřeli se o sebe kolena a i ten nepatrný dotek v něm probudil chtíč. „Všechno, co potřebujeme.“

Sandro měl pocit, že zaslechl, jak zatajila dech. Přes tvář jí přeběhla směsice výrazů, až zůstal jen jediný, prázdný a nečitelný. Až na ty oči, ty smutné oči, které zaujaly jeho pozornost. Skousla si spodní ret a sklonila hlavu. Hebké vlasy se jí vlnily okolo obličeje a dlaněmi si přejela přes sukni.

„Já tohle většinou... nedělám.“

Prohlížela si ho skrz řasy, jako by pro ni bylo důležité, aby to věděl. Jako by odhadovala, co na to říká. Jestli ji třeba neodsuzuje. Jediný člověk, kterého soudil, byl on sám. Dělal to neustále. Až teď si uvědomil, že to možná přehnal, že se nutí do něčeho, co je příliš křehké. Ale byl zvyklý, že to, co se zdá nemožné, se může proměnit ve skutečnost. Za pár dní bude znovu vládcem Santa Fioriny. Tolikrát během těch let pochyboval, že se to vůbec kdy stane.

„Ani já ne,“ přiznal se.

Byla to pravda. Na univerzitě se trochu flákal, ale vždycky byl pod přísným dohledem a lidé v jeho okolí byli prověřeni. Tahle situace pro něj byla nová, a pro ni zřejmě taky.

Victoria se zatvářila překvapeně a pak zaklonila hlavu a zasmála se, hlubokým, hlasitým smíchem. „Tomu nevěřím,“ řekla poté.

Tyhle chvíle s Victorií byly nové a osvěžující. Jako by Victoriina přítomnost z něj smývala prach a únavu z předchozích let.

„Proč?“

Užíval si to. Riziko, že v jakémkoli momentu může strašlivě pohořet, zvyšovalo jeho očekávání.

Zvedla ruku a mávla jeho směrem. Ten pohyb měl v sobě aristokratickou eleganci, stejně jako její jméno. „Vypadáte na to.“

„A jak vypadám?“

„Jenom chcete slyšet komplimenty.“

Znovu se o sebe otřeli kolena a ten dotyk byl jako elektrický výboj. „Ještě pořád jste mi neodpověděla.“

„Vypadáte jako...“ Podrážděně si povzdechla. Přejela ho pohledem, pomalu a dlouze, a jako by se ho dotýkala. „Jako byste ani nebyl skutečný. Na to vypadáte až moc dobře. A podle mých zkušeností je v tom vždycky nějaký háček.“

Probudila se v něm pýcha a vyhřívala se v těch slovech jako tygr na slunci.

„Mohl bych říct to samé,“ namítl a znovu si ji pomalu prohlédl. Viděl teď detaily, kterých si předtím nevšiml. Spršky pih na nose, dokonale tvarované ucho, všiml si i toho, že neměla náušnice. Victoria si zase pohrávala s knoflíky na blůze a tím pohybem přitahovala pozornost k drobné klíční kosti vykukující z výstřihu. Dokonce i v tlumeném světle bylo znát, jak jí po krku až k tvářím stoupá červeň, skoro by ji přivedl do rozpaků.

Vždyť tahle žena musí neustále slýchat, jak je krásná.

„Já nejsem falešný.“ Zatoužil ji vzít za ruku a položit ji na svou hrud. Ujistit ji, že je skutečný, z masa a kostí. Ale neudělal to.

„Copak nejsme všichni falešní, svým způsobem?“

Ale dnes večer ne. Doufal, že dnes večer nebude muset nic předstírat, že dnes večer bude opravdový, skutečný. Jen muž a žena, dvě těla spojená rozkoší.

„Jsem skutečný, klidně se mě dotkněte. Nekousnu vás.“

Naklonila hlavu, skoro překvapeně.

„Ale rád byste, že?“

„A vy ne?“ nedal se.

„Možná ano.“

Zvuky v místnosti ustoupily do pozadí. Vzduch mezi nimi jiskřil magickým příslibem. Alessandro se rozhodl chopit šance.

„Pojďte do mého pokoje.“

Victoria vytáhla z koktejlu párátka a pomalu z něj zuby stáhla olivu. Rozvážně ji rozkousla a polkla. V očích se jí odehrávalo tolik věcí, jako kdyby se v nich

skrývalo tajemství vesmíru. Když z barového pultu sebrala kabelku, srdce se mu rozbušilo očekáváním. Půjde. Nepůjde. Nebyl si jistý, co se teď stane. V životě toužil po mnoha věcech, ale právě teď ze všeho nejvíc zatoužil po Victorii Astillové.

„Dobře.“

To jediné slovo stačilo, aby ho zaplavila horká vlna touhy. Postavil se a požádal barmana, aby pití připsal na jeho účet. Potom on a Victoria zamířili ven z baru k výtahům vedoucím pouze ke královskému apartmá. Sandrovi bodyguardi je vyprovázeli pohledem. Měli jasné instrukce. Do ničeho nebudou zasahovat, přestože jejich lidé už Victorii určitě stačili prověřit. Ačkoliv klub přísně zachovával soukromí svých hostů, stejně se každý musel u vchodu podepsat, a Sandrova ochranka na jeho bezpečnost vždy úzkostlivě dbala.

Zlatě nablýskaný výtah je vyvezl do apartmá. Sandro otevřel dveře pokoje a doufal, že v tomhle pokoji prožije nezapomenutelnou noc. Dnes v noci bude obyčejným mužem.

Zítra se z něj stane král.

Výtah zpomalil, tiše zastavil a dveře se otevřely. Victoria se zhluboka nadechla, aby se zklidnila. Žaludek se jí stahoval nervozitou a srdce jí začínalo bušit jako o závod, možná očekáváním. Muž, který stál vedle ní, ji nechal vejít jako první. Zachytila jeho vůni, kořeněnou, hřejivou, jako svažené víno za zimního večera. A byla si jistá, že stejně jako svažené víno by tenhle muž dokázal omámit její smysly.

To přece chtěla, ne? Ztratit se, a zároveň najít sebe sama. Teď si tím nebyla tak jistá. Dole si připadala tak elegantní a vznešená, přestože byla dobře vyškolená v předstírání. Každé klapnutí podpatků na krémovém mramoru vstupní haly jí připomínalo, s čím to vlastně souhlasila. Její manžel neměl rád, když nosila podpatky. Protože pak byla vyšší než on...

Dost. Ten muž jí řídil život celých pět dlouhých let plných bolesti, od chvíle, kdy manželství domluvili její rodiče a ona do něj vstoupila s naivními představami. Doufala, že bude šťastná. Že bude mít děti. Velice rychle si však uvědomila, že na tom, co chce ona, vůbec nezáleží. Její manžel nebyl partner, ale diktátor. Každé její přání vyvolalo vlnu sprostých urážek, takže po čase si přestala cokoliv přát. Pak se jí stala ta nehoda, a díkybohu nemohla vyhovět manželovi, kdykoliv si řekl.

Kdyby nespadl z toho koně a nezabil se, kdoví, co by s ní teď bylo.

Zachvěla se. Dnes večer nechtěla vzpomínat na minulost. Dnešní večer měl být začátkem nového života. Rozhodla se tak, když dostala dopis od majitelů klubu, na luxusním papíře s ražbou. Vyjadřovali jí upřímnou soustrast, a zároveň jí oznamovali, že zdědila manžellovo členství.

Victorii zajímalo, co ten muž, který si říká Sandro, dnes večer očekává. Tvrdil, že tohle nikdy nedělá, ale takový muž přece může mít každou ženu, která se mu zalíbí. Byl tak vysoký a mohutný, že se oproti němu cítila drobná a zároveň v bezpečí. Pod košilí se mu rýsovala široká ramena a vypracované bicepsy. Husté černé vlasy měl sčesané z vysokého čela. Ty oči, tak hluboké a modré, jako studně, ve kterých by se člověk dokázal utopit, a rád...

Dvěře apartmá se za nimi s tichým klapnutím zavřely. Victorii zašimralo v břicho. Sandro stál tak blízko, až jí po těle vyrazila husí kůže. Vzrušením, nebo strachem, nebyla si jistá. Ale po prázdnotě, kterou zažívala během svého manželství, by přijala jakoukoli emoci. Promnula si palcem prsteníček levé ruky, kde nosila snubní prsten. Býval to symbol, že mu patří, ale teď zůstala jen podivná prázdnota. Konečně byla volná.

„Děláš to pořád dokola,“ pokývl Sandro hlavou k jejím levé ruce. Mluvil hlubokým, vřelým hlasem,

jen s nepatrným cizím přízvukem. Zatoužila se do něj ponořit, jako by se nořila do teplé koupele. Zoufale toužila ze sebe smýt všechny stopy minulosti a naučit se znovu žít. „Není to dlouho, co?“

„Ne, není. Ale nechci o tom mluvit.“ Už se nechtěla zabývat myšlenkami na svého muže, ne když měla život před sebou.

Koutky Sandrových plných, svůdných úst se lehce zvedly v nepatrném úsměvu. „Chápu.“

Kdysi nic neřekla, ale teď už nechtěla dál mlčet. V mlčení se mohla skrývat temná a děsivá tajemství. Victoria naklonila hlavu a setkala se Sandrovým pohledem, kypícím životem.

„Ale ty taky nechceš mluvit.“

Nebyla to otázka. V hloubi duše věděla, že tahle noc má být únik od reality, stejně jako pro ni. Sandro zhluboka vydechl a ramena mu poklesla.

„Každý si neseme svůj kříž. Nemá smysl porovnávat, čím je těžší.“

Byl to jen okamžik, kdy se zdálo, že je Sandro myšlenkami jinde. Pak zatřásl hlavou, došel ke stolku stojícímu u zdi a do dlouhých štíhlých prstů uchopil úzkou křišťálovou sklenici. „Dáš si šampaňské?“

Zavrtěla hlavou.

„Ne, chci mít čistou hlavu. Chci vědět, jaké to je být naživu.“ Tolik let jí připadalo, že je skoro mrtvá.

„S tím ti můžu pomoci,“ prohlásil a jeho slova byla těžká, jako když do vody dopadne kámen. Odložil sklenici a zamířil k Victorii, pomalým, dlouhým krokem ukrajoval vzdálenost mezi nimi.

„Musím tě políbit. Cítit tvé ruce na mém těle. Celou tě ochutnat.“

Jeho drsný a syrový hlas zažehl něco, o čem byla přesvědčená, že v ní dávno zemřelo. Teď se to však rozhořelo divokým plamenem, který nešlo ignorovat.

Byl to chtíč.

„Tak na co čekáš?“